

Patricija Kavali

HAOTIČNE GEOGRAFIJE

Kiša mi isporučuje
rasute parčiće
priateljâ, prizemljuje odveć
visoke letove, usporava begove i zatvara
s ove strane prozora napokon
vreme.

*

Padaju mi po licu noći
i čak i dani padaju mi po licu.
I ja ih gledam kako se prepliću
praveći haotične geografije:
različitih težina,
ponekad padaju s visine i prave rupe,
drugi put samo se prizemlje
ostavljujući neko sećanje u polusenci.
Nastrandali geometar, ja ih premeravam
brojim ih i delim
na godine i godišnja doba, na mesece i
sedmice.
Ali zapravo čekam
da me u tajnosti misli odnesu
da u konfuziji zagubim proračune,
izadem iz zatvora
i dobijem milost nekog novog lica.

*

Da biste se odvojili od vremena morate biti zauzeti,
imati obaveze, rokove, račune za plaćanje i odlagati
odlagati ostvarenje, sve dok se sve ne završi
i sve ne istekne prirodno neizbežno.
Ostaju izgužvani listovi papira, gledani
hiljadu puta i potom bačeni. Izgleda kao šala
ali prođu godine i praćeni ovim osećajem
da imate šta da radite, nešto mnogo važno,
neizostavno, uvek ostajete
u nekom večnom prekuće.

*

Odsekla sam kosu, potamnila obrve,
namestila desnu faltu na ustima, stesala
telo, podigla struk. Čak i darovala
za sobom trijumfalni mig. Evo, devojka, mladić
ponovo, na ulici, radnički korak,
ništa površna ulepšavanja. Ali nisam zaboravila
klonulost stolice, oblak vida.

I mazih se rasipno, ne primećujući to. Moje telo
tajno, nedodirljivo. U krstima
gusnulo je iščekivanje bez zadovoljenja;
šetnje parkom, ponavljanje savetâ,
nebo ponekad plavkasto
a ponekad ne.

*

Kako je bedna sudbina putovanjâ
Milanežana u prekomorske zemlje
ili nasred mora! Sada to znam,
to vidim dobro, ljudi na putovanju
ne dopadaju mi se. Više ih volim kada miruju
i ponavljujući se dostižu izvesno dostojanstvo,
kao neka ružna kuća koja je oduvek tu,
oduvek jednaka sebi i malo-pomalo
postaje stabilna tačka za oči
i kroz mekotu godina
zauzima nužno mesto.

*

Da sam već odrasla shvatila sam
po tome kako noću odlazim u toalet.
Sigurna da ću se vratiti u veliku toplinu, nekada
bio je to prekid gotovo zatvorenih očiju,
brz i kao kroz san. Sada je to sporo i hladno
putovanje, odvojeno od spavanja, gde gledam
znajući da gledam iste pločice
isti ispucali zid, isti lavor
ostavljen nasred hodnika,
i smetena u ekstatičnom neredu
prepoznajem itinerer u šiframa
neznatnih trzaja sve dok se ne predam
mlakoj trezvenoj obamrlosti.

*

Talas koji se povlači i udaljava
od obale
gde je dižući se i padajući
izveo svoj izlazak
ne znajući za druge
koji su mu prethodili i koji su mu sledovali
i koji su bili njegovo napredovanje i njegovo povlačenje,
izgubio je svoju površinu te se pri povratku
u duboku vodu pomešao
sa vlastitim telom
gde kroz milenije priprema
svoj sledeći identični izlazak
svoj sledeći identični pad.

*

Tek što sam se probudila počinjem da se
odmaram premorena od spavanja
koje me je skupilo i ostavilo
zgrčenu tako da moram da se oslobođim,
da odvezem mišice, da popunim rupe,
da se izvučem, izmasiram; a na kraju
dana toliko sam smlavljenja
i zgužvana da se ponovo bacam u san.
Tako progonjena od ova dva umora
ako se katkad, da se rasteretim,
prošetam malo, opažam
da sam svakoga dana sve niža.

*

Žbunić margarita
prenela sam s plaže
u vazu, ostavila sam ga
da se mrsi u svojoj vlazi
skoro u mraku.
Dva pauka upala
u sudoperu ostavila sam
da ponavljaju iluzorni
hod u bezgraničnom belilu.

*

Biti svedok samoga sebe
stalno u vlastitom društvu
nikada prepušten lakomislenosti

prinuđen da stalno slušaš sebe
u svakom događaju, fizičkom, hemijskom,
mentalnom, to je veliko iskušenje,
ispashtanje, to je zlo.

*

Pre dva sata sam se zaljubila.
Drhtim od ljubavi i nastavljam da drhtim,
ali ne znam dobro kome treba da izjavim ljubav.

*

Spavaš u mom krevetu,
sada te gledam. Privijaš se uz moj jastuk
i ja sa udaljavam. Usavršavaš bonsai
naše ljubavi tajnim snom
od dva sata.

*

To je u Rimu i prepodne i kod kuće
i između jedanaest i petnaest do dvanaest,
penje se iz srca i stiže do glave
zastaje pre svega u očima
a onda silazi i vrtloži se u grlu
divlje se ruši u moj pol,
počinje nesklad bola.
Bio bi ljubav, kada bih, da ga uskladi,
imala ovde Maestra.

*

Izvesnih dana kada se nebo spusti
i uprkos tome izadem u nabavku
do pijace, pronalazim topli krug
trga, u kome svetlost ne leti
nego se pobožno pritaji u predmetima
da bi pokazala njihovu intimnu boju.
Ljubavni krug koji skupa oblaže vreme
i rastojanje, gusta melasa
tako slična pasti mog srca
da čak i ne ulazim, već sam unutra.

*

Ali da bi se zaista izašlo iz zatvora,
zar je nužno upoznati drvenu strukturu vrata,
leguru rešetaka, ustanoviti tačne

prelaze boja? Postanemo li
tako veliki eksperti, rizikujemo
da se na kraju vežemo. Ako hoćeš da zaista
izadeš iz zatvora, izlazi odmah,
ako možeš oglasi se, postani pesma.

*

Kuća. Blago onom ko je vlasnik kuće,
ali ne kuće katastarske, nego kuće,
stvarne kuće. Petnaest sam godina
bila gost u svojoj kući,
i to neželjeni gost. Mrak,
što je više lampi, to je mračnije.
Blago onom ko ne vidi krivulje, ivice,
senke, blago onom ko, kao istinski vlasnik,
rabi i zlorabi ono što mu je dato.
Ja sa strahom respektujem stroge jastuke,
otvorene knjige, beskorisne i divlje
hodnike, pokačene slike, groblja
košulja i cipela koje sam po sobama
upravo ja posejala.

*

Ništa u glavi. Nenaseljena zatvorena šuma.
Trava, cveće, polen, lišće
proleću s druge strane mog prozora.
Traje još uvek priroda i izvesna je,
ove godine izuzetno je zlobnih boja.

*

Pogled koji se užasnut koči
uviđa da je sve zauzelo svoju pozu
i ne mrda više.
A onda arhitekture.

(Sa italijanskog preveo **Dejan Ilić**)

Patricija Kavali (Patrizia Cavalli) rođena je 1949. u Todiju kod Perude, živi u Rimu od 1968. Završila filozofiju na Univerzitetu u Rimu, prevodi za pozorište. Objavila sledeće knjige poezije: *Moje pesme neće promeniti svet*, Einaudi, 1974; *Nebo*, Einaudi, 1981; *Pesme* (1974–1992), Einaudi, 1992 (sadrži prve dve zbirke i neobjavljenu sekciju *Posebno ja baš moje*); *Uvek otvoren teatar*, Einaudi, 1999. Zastupljena u gotovo svim relevantnim antologijama savremene italijanske poezije. (D. I.)